

til store Skovarealer, der er Hjemsted for en stor Vildtbestand, og saadanne Smaabrug vil da meget ofte blive udsat for særlig stor Beskadigelse af Vildtet. Man kan hertil bemærke, at de paagældende jo ogsaa ofte har disse Lejehuse for en meget ringe Afgift; men selv om de har et eller to Hundrede Kroners Afslag i Lejeafgiften, maa man dog erindre, at det er Meningen, at Indtægterne af dette Brug udgør hele Familiens Arbejdsindtægt, og der kan meget ofte forårsages saa stor Skade, at deres Indkomster bliver betydelig forringet, og at deres Levevilkaar derfor bliver meget usikre. Naar en saadan Mand tilsaar et af sine smaa Skifter om Foraaret med Byg eller Havre — maaske er Skiftet kun $\frac{1}{2}$ Td. Land —, og det saas paa en Tid, hvor de store Marker endnu ikke er tilsaaet, eller maaske nogen Tid efter, at de er tilsaaet, kan et saadant Areal samle hele Vildtbestanden og blive udsat for meget stor Skade, hvilket kan være skæbnesvangert for vedkommende Mand. Naar jeg nu har nævnt dette Undtagelsesforhold, maa jeg ganske vist samtidig gøre opmærksom paa, at disse Brugere af Huse paa Landet ogsaa i anden Henseende har en Undtagelsesstilling, idet de nemlig ved Husenes Beliggenhed op til et større Jagtterræn, hvis de faar overdraget Jagtretten, vil have Adgang til at skabe sig en Erhvervsindtægt, som det maa synes ganske ubilligt, at de opnaar, da det aldrig har været Hensigten ved Indgaaelsen af Lejemaalet. Jeg tror imidlertid ikke, at Brugen af Jagtretten vil kunne beskytte dem mod den Skade, som Vildtet gør i Fredningstiden; det er jo netop i Fredningstiden, at Vildtet gør størst Skade. Jeg tror derfor, at den bedste Løsning af dette Spørgsmaal vil være, at Brugere af de omtalte Lejehuse faar fuld Erstatning for den Skade, de lider, men derimod ikke faar tillagt Jagtretten, hvilket ogsaa vilde være et stærkt Indgreb i de bestaaende Forhold. Hvis Ejeren vil sige, at dette vil medføre store Erstatningsudbetalinger for hans Vedkommende, vil jeg dertil sige, at hvis det er Tilfældet, vil den paagældende Ejer jo i hvert Fald i nogen Grad kunne sikre sig ved at opsætte Vildtthegn, hvad der i mange Tilfælde vil være i høj Grad ønskeligt.

I § 14, der omhandler Udstedelsen af Jagttegn, har jeg ikke ment at kunne følge det tidligere Lovforslag, hvori det bestemtes, at den, der kun jager paa den Jord, som han er Ejer eller Bruger af, skal have gratis Jagttegn, medens de, der vil jage udenfor deres egen Ejendom eller den Ejendom, de har Brugsret til, skal betale 10 Kr.

for Jagttegn, samt at Udlændinge skal betale 100 Kr. derfor. Jeg har ment, at det navnlig for at indskrænke Jægerens Antal ikke vil være urimeligt at forlange, at alle skal betale mindst 5 Kr. for et Jagttegn, ogsaa de, der kun jager paa deres eget Brug. Det har jeg ogsaa ment vilde være heldigt af den Grund, at det vil være rigtigt at tillægge de Myndigheder, der skal udstede Jagttegnet, en mindre Betaling for Udstedelsen; det er jo ikke Meningen, at dette Lovforslag skulde paabyrde det offentlige Udgifter. Dernæst vil jeg finde det betimeligt, at de, der vil jage udenfor deres egen Ejendom, men indenfor samme Kommune, betaler 10 Kr. for et Jagttegn, og endelig at de, der ønsker at jage over hele Landet, betaler 20 Kr. og Udlændinge 100 Kr. Jeg anser disse Ændringer for Forbedringer, men det er en Selvfølge, at det er et af de Forhold, der nærmere kan overvejes.

Jeg skal endelig omtale en Ændring, der er foretaget i §§ 20 og 21, og som jeg for mit Vedkommende tillægger meget stor Vægt og meget gerne vil anbefale til Tingets Overvejelse. I § 20, Punkt e., er der tilføjet en Bestemmelse om, at Landbrugsministeren skal være bemyndiget til midlertidigt, dog ikke udover 3 Aar, at forlange Fredningstiderne eller endogsaa paabyde fuldstændig Fredning for enkelte Dyrearter, eventuelt i enkelte Landsdele, for saa vidt der derom er gjort Flertalsindstilling fra et Nævn, det saakaldte Jagtnævn, om, at en saadan midlertidig Fredning skal finde Sted. Jeg tror, det vil være i høj Grad ønskeligt, og at det er tiltrængt, at vi samtidig med, at der vedtages en Lov, der indeholder en Indskrænkning i Jægerens Antal og en Udvidelse af Fredningstiderne, giver Adgang til at skride ind, uden at en ny Lov skal vedtages, hvis det skulde vise sig, at der i hele Landet eller i Dele af Landet opstaar Fare for, at en enkelt Dyreart af dem, vi alle sætter Pris paa, trues med Udryddelse. § 21 omhandler det Nævn, der skal gøre Indstilling i saa Henseende. Det foreslaas, at Nævnet skal sammensættes af Repræsentanter for de Foreninger, der har dannet det Udvalg, der har udarbejdet Hovedbestemmelserne i dette Lovforslag, samt desuden et Medlem af De samvirkende danske Landboforeninger og De samvirkende danske Husmandsforeninger og endelig en Formand, der vælges af Landbrugsministeren. Jeg tror, som sagt, at denne Ventil i Jagtloven, der ogsaa vil føre Loven i Retning af den nugældende sønderjydske Lovgivning, hvor der er større Bevægelighed